

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Hany Pipkové v právní věci

žalobce: "Občanské sdružení zelené Čechy"
sídlem Štúrova 1152/34, Praha 4

proti

žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti: **Green Cape International, s. r. o.**
sídlem Nad Vavruškou 731/31, Praha 8
zastoupen JUDr. Evou Dobrohrůškovou, advokátkou
sídlem Panská 854/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. MHMP 249887/2015 a ze dne 30. 4. 2015, č. j. MHMP 737361/2015,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. S-MHMP 1817354/2014/SUP/Ca, č. j. MHMP 249887/2015, se **odmítá**.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, sp. zn. S-MHMP 1817054/2014/SUP/Ca, č. j. MHMP 737361/2015, se **zamítá**.

- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž byla potvrzena rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 4, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“), ze dne 10. 9. 2014, č. j. P4/080360/14/OST/RUHA a ze dne 11. 9. 2014, č. j. P4/060769/13/OST/RUHA.
2. Prvním usnesením bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení, jehož předmětem je dodatečné povolení stavby administrativního a bytového komplexu (dále jen „komplex“) v ulici Lomnického, Praha 4, na pozemcích, parcelních číslech 1765/1, 1765/2, 1765/3, 1769/2, 1770/1, 1770/4, 1770/5, 1770/6, 3115, 3116, 3118, 3121 v katastrálním území Nusle, povolení výjimek z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“) pro potřebu vydání dodatečného povolení stavby komplexu na pozemcích, parcelních číslech 1975/1 a 1990/1 v katastrálním území Podolí a parcelních číslech 1765/1, 1765/2, 1765/3, 1769/2, 1770/1, 1770/4, 1770/5, 1770/6, 3113, 3114, 3115, 3116, 3118 a 3121 v katastrálním území Nusle, dodatečné povolení dočasného zařízení staveniště týkající se komplexu na pozemcích, parcelních číslech 1765/1, 1765/2, 1765/3, 1769/2, 1770/1, 1770/4, 3116, 3118 a 3121 v katastrálním území Nusle, a dále dodatečné povolení stavby – veřejně přístupné účelové komunikace, veřejné komunikace pro pěší, veřejně přístupné účelové zpevněné plochy pro parkování vozidel a stavební úpravy stávajících komunikací pro pěší podél ulice Pod Děkanou, Lomnického a Dačického v rámci stavby komplexu na pozemcích, parcelních číslech 1975/1 a 1990/1 v katastrálním území Podolí a parcelních číslech 1765/1, 1765/2, 1765/3, 1769/2, 1770/1, 1770/4, 1770/5, 1770/6, 3113, 3114, 3115, 3116, 3118 a 3121 v katastrálním území Nusle (dále jen „správní řízení“).
3. Druhým rozhodnutím bylo meritorně rozhodnuto o předmětu správního řízení (uvedeno v bodu 2 tohoto rozsudku), konkrétně o povolení zmíněných výjimek, o dodatečném povolení rozestavěné stavby, o dodatečném povolení rozestavěné stavby komunikací, o dodatečném povolení dočasného zařízení staveniště a o nákladech řízení.
4. Žalobce namítá porušení § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť stavební úřad vydal množství výjimek z OTTP, aniž by došlo ke zdůvodnění v souladu se zákonem. Podle žalobce osoba zúčastněná na řízení neustála důkazní břemeno při žádosti o udělení výjimek. Dále žalobce namítá porušení ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona, z důvodu rozpornosti stavby s územním plánem a v ploše všeobecně obytné.
5. Žalobce dále uvádí, že k vydání napadeného rozhodnutí ze dne 30. 4. 2015 došlo teprve poté, co žalobce podal na Ministerstvo pro místní rozvoj podnět k nečinnosti.
6. Žalobce pokazuje na skutečnost, že jeho vyloučení ze správního řízení bylo v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21. Argument stavebního úřadu, jenž spočívá v konstatování nesplnění podmínek pro vstup do správního řízení, považuje žalobce za lichý, a to z důvodu nesouladu se zmíněným

rozhodnutím. Žalobce vstup do správního řízení odůvodnil tím, že jde o řízení, v němž mohou být beze všech pochyb dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). Žalobce konstatuje, že jeho hlavní činnost dle svých stanov je posláním ochrany přírody a krajiny.

7. Žalobce dále uvádí, že ve správním řízení trval na svém právu na postavení účastníka řízení, pro které splnil všechny požadavky § 70 ZOPK a poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91 a ze dne 23. 12. 2004, č. j. 6 A 20/2002-80. Podle žalobce stavební úřad dále porušil § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.).
8. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a rozhodnutí o zamítnutí odvolání ze dne 30. 4. 2015 považuje za nezákonné, neboť měl práva na účast ve správním řízení.
9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť nelze přisvědčit žalobci, že mu mělo být přiznáno postavení účastníka ve správním řízení. Stavební úřad popsal důvody, pro které nelze přiznat žalobci účastenství ve správním řízení. Podle žalovaného nesplňuje žalobce žádnou z podmínek stanovenou v § 70 ZOPK, a proto mu nelze přiznat postavení účastníka správního řízení.
10. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nárok na jeho účast ve správním řízení potvrzuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21, protože se týká případu za jiných okolností.
11. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce fakticky uvádí pouze jeden žalobní bod, a to nárok na účast ve správním řízení. V ostatních bodech žalobce popisuje domnělé chyby stavebního úřadu, které nejsou předmětem napadených rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nárok na jeho účast ve správním řízení vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21. V dané věci nebyly splněny podmínky pro účast žalobce ve správním řízení, což potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 9 As 40/2011-51. Napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem a postupem stavebního úřadu nedošlo ke zkrácení práv žalobce ani k jinému procesnímu pochybení, jež by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Zahájení správního řízení předcházelo podání žádosti osobou zúčastněnou na řízení dne 15. 7. 2013. Žádost nesplňovala formální náležitosti, proto stavební úřad vyzval osobu zúčastněnou na řízení k doplnění. Po doplnění žádosti a ohledání komplexu za účasti nestranné osoby bylo správní řízení zahájeno dne 5. 11. 2013, a to na základě usnesení stavebního úřadu.
14. Žalobce se do správního řízení přihlásil podáním u stavebního úřadu dne 26. 7. 2014, pod č. j. P4/066813/14/OST. Dne 10. 9. 2014 vydal stavební úřad usnesení (bod 2 odůvodnění rozsudku), jímž rozhodl, že žalobce není účastníkem správního řízení. V odůvodnění usnesení stavební úřad poukázal na skutečnost, že žalobce nesplňuje podmínky vstupu do správního řízení podle § 70 odst. 2 a 3 ZOPK.
15. Proti usnesení podal žalobce ve lhůtě odvolání, v němž opírá svůj nárok na účast ve správním řízení o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As

25/2012-21. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2015, kdy odvolání žalobce zamítl a potvrdil usnesení stavebního úřadu. Zamítnutí odvolání žalovaný odůvodnil mj. tím, že nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že vstup do správního řízení potvrzuje uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť tento lze aplikovat za odlišných podmínek.

16. Dne 11. 9. 2014 vydal stavební úřad rozhodnutí (bod 3 odůvodnění rozsudku), proti němuž žalobce též podal ve lhůtě odvolání. Žalobce v odvolání namítal skutečnost, že stavební úřad ve věci stavby v době, kdy stavba neměla stavební povolení, zůstal nečinný a vydání předmětného rozhodnutí porušil zákon, dále žalobce poukázal na splnění podmínek vstupu do správního řízení podle § 70 ZOPK, a napadal neurčitost výroku rozhodnutí a vnitřní rozpornost. O odvolání opět rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015, kdy jej zamítl pro nepřípustnost, neboť předchozím usnesením již bylo rozhodnuto o tom, že žalobce nemá postavení účastníka řízení, a proto není osobou oprávněnou podat odvolání.
17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Soud dospěl k závěru, že je žaloba zčásti podána opožděně a zčásti není důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalobce v žalobě vyjádřil souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a ostatní účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s., měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
20. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je věcně a místně příslušný a zda byla žaloba podána včas. V souladu se skutkovými okolnostmi případu a v souladu s § 7 s. ř. s. soud dospěl k závěru, že je věcně a místně příslušným soudem. První napadené rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015 bylo doručeno žalobci 28. 2. 2015, což je s ohledem na § 73 s. ř. s. současně den nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Druhé napadené rozhodnutí ze dne 30. 4. 2015 bylo žalobci doručeno dne 7. 5. 2015 a týž den nabylo právní moci. Žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 10. 5. 2015.
21. Podle § 72 odst. 1 zákona s. ř. s. „žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou“. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. „zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout“.
22. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně“. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015 opožděně, a proto ji soud v této části odmítl.
23. Dále soud přistoupil k přezkumu rozhodnutí ze dne 30. 4. 2015 o nepřípustnosti odvolání žalobce v rozsahu námítky žalobce uplatněné v žalobě a to, že jeho účast v řízení byla dána na základě závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21, aniž by vymezil dále skutkové okolnosti např. v rozsahu obsahu jeho podání nebo průběhu správního řízení.

24. Jakkoli odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015 spočívá pouze v odkazu na důvody nepřipuštění účastníka do řízení v rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2015, toto rozhodnutí žalovaného bylo žalobci též doručeno, proto mu byly známy také důvody pro nepřipuštění jeho účastenství, žalobci proto nebylo odepřeno právo na sdělení důvodů jeho neúčastenství. Vzhledem k okolnostem dané věci tak soud nespátňuje v nedostatečném odůvodnění žalovaného takovou vadu nepřezkoumatelnosti, aby založila důvod pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
25. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
26. Podle § 109 stavebního zákona jsou účastníky stavebního řízení „a) stavebník, b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem, c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno, g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí“.
27. Podle § 70 odst. 2 ZOPK „občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována“.
28. Podle § 70 odst. 3 ZOPK „občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup“.
29. Z tvrzení žalobce je zřejmé, že jeho případné účastenství ve stavebním řízení je dáno výhradně ustanovením § 109 písm. g) stavebního zákona, dle kterého je účastníkem stavebního řízení. „osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí“. Žalobce své právo na účast ve správním řízení opírá o ustanovení § 70 odst. 2 a 3 ZOPK. Aby mohl být žalobce o všech zamýšlených zásazích a o zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny informován, musí podle odst. 2 kumulativně splnit následující podmínky: 1.) musí jít o občanské sdružení či jeho organizační jednotku, 2.) hlavním posláním musí být podle stanov ochrana přírody a krajiny, 3.) musí mít právní subjektivitu a 4.) musí podat žádost. První tři podmínky žalobce splňuje, nikoli však podmínky č. 4), neboť žalobce nepodal ke stavebnímu úřadu žádost o to, aby byl informován o zmíněných zásazích a správních řízeních.

30. Občanské sdružení (v dnešní terminologii po rekodifikaci soukromého práva spolek), jež splňuje podmínky podle odst. 2, má právo podle odst. 3 vstoupit do správního řízení do 8 dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno. Souvztažnost mezi oběma odstavci potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2011, č. j. 9 As 40-2011-51, kdy uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle kterého je podání žádosti podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jednou ze zákonných podmínek pro účastenství občanského sdružení v konkrétním řízení. Takový závěr plně odpovídá dikci ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení odstavce 3 uvedeného ustanovení, které zakládá právo občanských sdružení účastnit se správních řízení, zjevně navazuje na předcházející odstavec, a to nejen slovně („občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení...“), ale i významově („...pokud svou účast oznámí písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno“)*“. Z uvedeného vyplývá, že aby mohlo občanské sdružení vstoupit do správního řízení, musí splňovat všechny podmínky podle odst. 2.
31. Žalobce se nestal účastníkem stavebního řízení podle § 70 odst. 3 ZOPK, neboť nesplnil všechny podmínky § 70 odst. 2 ZOPK a to podmínku žádosti o vyrozumění správním úřadem o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních a zachování 8 denní lhůty. Nelze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že právo na jeho účast vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012-21, neboť v daném rozhodnutí je uvedeno: „*Je-li občanské sdružení založeno teprve po zahájení správního řízení a podá-li žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak je třeba jej informovat o již zahájených řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a umožnit mu účast v nich, lze-li toho ještě dosáhnout bez neúnosného prodloužení řízení*“. Uvedené rozhodnutí uvádí okolnosti, kdy občanské sdružení je založeno až po zahájení správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno dne 5. 11. 2013 a dle výpisu ze spolkového rejstříku vznikl žalobce dne 26. 3. 2009. Žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu dopadá na spolky „dodatečně založené“, kdy je spolek založen *ad hoc* pro účast v konkrétním správním řízení, aby mu bylo umožněno uplatňovat práva a povinnosti účastníka řízení. Uvedené rozhodnutí může chránit typicky ty případy, kdy je zahájeno správní řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy přírody a krajiny, avšak některé osoby, jež mají zájem na výsledku správního řízení, a které by neměly postavení účastníka řízení, založí v průběhu správního řízení spolek za účelem hájit zájmy přírody v daném správním řízení. Žalobce vznikl dříve, než bylo zahájeno správní řízení a nepodal žádost podle § 70 odst. 2 ZOPK, proto nelze souhlasit s tím, že z uvedeného rozhodnutí vyplývá právo na jeho účast ve správním řízení.
32. Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91, nepotvrzuje tvrzení žalobce. Nejvyšší správní soud v rozsudku uvádí: „*občanským sdružením je dále přiznáno i právo účasti na správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. To ovšem pouze za podmínky, že svou účast písemně oznámí do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo oznámeno zahájení řízení*.“ Stejně tak nelze žalobcovo právo vyvodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2004, č. j. 6 A 20/2002-80. V tomto rozhodnutí šlo o odlišné skutkové okolnosti, kdy správní úřad informoval sdružení až dva měsíce po zahájení správního řízení, nicméně sdružení zde mělo podanou žádost podle § 70 odst. 2 ZOPK.

33. Soud neshledává žalobcem tvrzené porušení § 2 odst. 3 s. ř. z důvodu nevyloučení žalobce ze správního řízení ihned po jeho vstupu. Stavební úřad žalobce vyloučil před rozhodnutím ve věci samé a z žádného právního předpisu mu nevyplývá povinnost vyloučit neoprávněné osoby ze správního řízení ihned po oznámení jejich vstupu.
34. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Třetí výrok je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dle něž se zaplacený soudní poplatek vrátí, byla-li žaloba odmítnuta před prvním jednáním ve věci. Soud vyzývá žalobce, aby do deseti dnů od doručení tohoto usnesení sdělil číslo účtu, na který mu má být poplatek vrácen.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud též nepřiznal náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení v souladu s § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 19. října 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

